

[Aksel Larsen.]

at henvise til, at jeg har gjort det tidligere, og dengang fik jeg det Svar af den højtærede Statsminister, at jeg nøjedes med at citere Avisreferater, og han havde ingen Anelse om, hvorvidt de var korrekte eller ikke korrekte.

Derpaa kom Folketingets Udtalelse af 9. Juli i Aar. Under Debatten om denne Udtalelse var Statsministeren lige saa almindelig, som han havde været tidligere. Det var egentlig umuligt af hans Udtalelser i Tinget klart at konstatere, hvad han mente: om han vilde føle sig bundet af Udtalelsen eller om han ikke vilde respektere den i sin offentlige Fremtræden. Men det endte med, at Statsministeren gik med paa de fire Partiers Affattelse af Noten til England, og de to Partier, som var Modstandere af Statsministerens Politik og Anskuelse i denne Sag, Socialdemokratiet og Det radikale Venstre, var gaaet med til dette Kompromis, som uægtelig paa adskillige Punkter gik et Skridt eller to videre end Beslutningen af 9. Juli, i Tyrkertro til, at saa vilde Statsministeren fremtidig være loyal. Jeg formaaede i Folketingsdebatten den 24. Oktober at dokumentere, at Onsdag Morgen den 23. Oktober havde Regeringens og Statsministerens politiske Hovedorgan, „København“, bragt en stor Forsideartikel med Overskriften: „Svaret paa Englandsnoten officielt. Grænsen mod Syd ligger ikke fast.“ Jeg citerede et Afsnit af den Artikel, der fulgte under denne Overskrift, og som konkluderede i, at Noten vilde med andre Ord sige, at Regeringserklæringen, der er tiltraadt af hele Rigsdagen, bortset fra Kommunerne, fraviger Standpunktet, at Grænsen ligger fast. Jeg henviste til, at paa samme Forside af Bladet „København“ var der en Udtalelse af Statsministeren, hvor han sagde, at han vilde gaa med til Notens Affattelse, fordi den var et Fremskridt, den betød, at man samledes om en forholdsvis positiv Politik, og jeg sagde, at der var ingen Tvivl om, hvad Statsministeren forstaa ved en positiv Politik. Jeg benyttede Lejligheden til at stille det konkrete Spørgsmaal til Statsministeren, om han godkendte den Udlægning af Noten, hans Partiblads havde bragt, og jeg havde Lejlighed til at stille dette Spørgsmaal flere Gange, uden at Statsministeren nogen Sinde fandt sig foranlediget til at svare. Han havde Ordet et Par Gange og gik uden om Spørgsmaalet, og da jeg til sidst stillede det i meget skarp konkret Form, lod han sig redde af den fungerende Formands Klokke fra at give et Svar. Han har til Dato ikke givet noget

Svar paa, om han godkender eller ikke godkender sit Partiblads Fortolkning af Noten til England, og det, han har sagt i Dag, er heller intet Svar. Han har kun henvist til nogle tidligere taagede Udtalelser, men ikke sagt et af de to smaa Ord, der er Brug for i denne Sag, nemlig Ja eller Nej.

Ja, under disse Omstændigheder var det ualmindeligt motiveret, at vi dengang foreslog, at det høje Ting drog Konsekvenserne og konstaterede, at Statsministeren altsaa ikke vilde være loyal over for de Vedtagelser, han selv har stemt for, men vi fik ikke det tilstrækkelige Følgeskab. Man mente stadig væk fra to af de Partiers Side, der var gaaet med til Noten uden at være enige med Statsministeren, at der var Haab om, at Statsministeren nu vilde være loyal, naar man havde givet ham de ekstra Indrømmelser, man havde givet ham i Svarnoten til England. At vor Vurdering af Statsministeren var rigtig, saa man af hans Udtalelser i Sønderborg, som det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft allerede delvis har citeret, og som ikke er til at tage fejl af. Den højtærede Statsminister fortsatte. Den 20. November holdt han en Tale i Studenterforeningens Lokaler i København, hvor han ganske vist igen betonedede, at han talte ikke som Statsminister, men som Privatmand eller noget andet i den Retning, men hvor han sagde som sin Opfattelse — jeg henholder mig til et Referat, der er sammestemmende i „Politiken“ og „Nationaltidende“, som Statsministeren og hans Partipresse ikke har taget Afstand fra, og som jeg beder om den højtærede Formands Tilslættelse til at citere —:

„Vi maa ogsaa arbejde for at faa Flygtningene væk fra Sydslesvig, og vi maa støtte Sydslesvigerne, for at Selvbestemmelsesretten kan blive en Realitet. Det er min Opfattelse, at det danske Folk bør vedkende sig, at det er rigtigt, at vi støtter dem heri i Kravet om Opfyldelsen af Selvbestemmelsesretten, eventuelt til en Frigørelse straks fra Tysklands Overhøjhed og senere om et andet Stats-tilhørsforhold.“

Hvad Selvbestemmelsesretten angaar, er det en bekendt Sag, at naar Statsministeren taler om Selvbestemmelsesretten for Sydslesvigerne, taler han om en ganske ensidig Selvbestemmelsesret; saa skal Sydslesvigerne ikke have Lov til at afgøre, om de vil høre under Tyskland eller ikke høre under Tyskland, men saa skal de have Lov til at afgøre, at de ikke vil høre under Tyskland, men at de vil høre under Danmark. Han har gentaget flere Gange, at